



mi snažil naznačit, že od teď už bude všechno v pořádku. Vzhledem k tomu, že jsem netoužil strávit další noc v koruně stromů, bylo hlavním úkolem nového dne vybudovat si bezpečný přístřešek. Když jsem se posilnil dobrým jídlem zachráněným z korábu, vydal jsem se s Puntou na průzkum své nové domoviny. Snad se nám podaří objevit místo vhodné pro provizorní příbytek. A jako by i dnes nade mnou Bůh držel svou ochrannou ruku. Našel jsem skalní převis, dokonalý prostor pro ubytování, a ještě k tomu pramen sladké vody. Smrt žízni mi zde tedy nehrozí. Zbytek dne jsem kácel tenké stromy, opracovával jejich kmínky a budoval přístřešek. S nářadím mi to šlo jedna báseň. Coby střechu jsem použil těžkou a nepromokavou lodní plachtovinu. Když bylo hotovo, pyšně jsem se svým bytečkem trosečníka pochlubil Puntovi. „Tak tady budeme žít, kamaráde.“ Drbal jsem ho za ušima a pes mi nadšeně olizoval ruku. Musel jsem se smát, když jsem se večer ukládal na lůžko, které tvořila vlastně jen nastlaná hromada větévek a listů. Já, který byl zvyklý na prachové

peřiny a měkké matrace, teď ležím na zemi vlastnoručně sbitého obydlí, na rukou mám mozoly, v nohách stočeného psa a cítím se báječně. Co by tomu řekla maminka? A co teprve můj přísný otec? Myslíte si, že lituji, že jsem nešel v jeho stopách? Vůbec ne!

Ani druhou noc mi ale nebyl dopřán blahodárný a posilující spánek. Zvědavá místní zvířata se chodila dívat na nové přistěhovalce a Puntů – jakožto správný hlídač – zuřivě štěkal ve snaze odehnat ty nevídané návštěvníky pryč. Poučení? Následující dny jsem trávil budováním ohrazení svého bydliště. Hloubil valy, stavěl vysoký plot z pevných kmenů. Důvodem nebyla jen divoká zvířata... Vzpomněl jsem si, jak mi nebohý kapitán naší ztroskotané lodi vyprávěl o tom, že v této zeměpisné oblasti přežívají nebezpeční kanibalové. Jeho slova mi uvízla v myšlenkách a hnala mě do stavby neproniknutelného oplocení, jež by se svojí nedobytností vyrovnalo nedobytností středověkých hradů.

Čas letěl jako zběsílý. Během první poloviny roku mého



trosečnického života jsem dokonale prozkoumal každý kout své dočasné – tedy doufal jsem, že opravdu pouze dočasné – domoviny. Zjistil jsem, že je jí malý ostrov, který se dá celý kolem dokola obejít během dvou dnů. Na ostrově žijí rozličná zvířata, některá velmi chutná, jiná naopak nepoživatelná. Takhle jsem se spletl s obrovským ptákem, kterého jsem ulovil krátce poté, co mi došly všechny zásoby z lodi. Jeho maso bylo tuhé a tak nedobré, že se ho nedotkl ani Puntů. Co se dalo dělat. Člověk se zkrátka pořád učí. Na druhou stranu mi moře poskytovalo množství ústřic, které jsem zcela bez práce a pohodlně sbíral z kamenů na pláži. Nu a tu a tam ke mně přicupitala želva a posloužila mi svým skvělým masem. Hlady jsem opravdu nestrádal. Obzvlášť když se mi v pátém roce mého osamělého pobytu podařilo ochočit si druh kozy žijící na ostrově. Do budoucna jsem měl celé kozí stádo a musel jsem svůj příbytek rozšířit ještě o obrovskou ohradu s výběhem. Díky kozám jsem získal stálý zdroj výživného mléka, o masu ani nemluvě. Z mléka jsem se naučil vyrábět máslo a sýr. Škoda

jen, že jsem k němu neměl čerstvý chléb. Jak rád bych si dal kousek obyčejného chleba! Kdykoliv na mě přišlo stýskání po dávných a bezstarostných dobách v civilizaci, okamžitě jsem se pouštěl do práce, která mi od trudných myšlenek odvedla pozornost. K mému věrnému společníkovi Puntovi, z nějž už se pomalu, ale jistě stával psí stařešina, se přidal ještě barevný papoušek. Roztomilý a mimořádně zvědavý opeřenec k nám zpočátku přilétal jen tak, na koukanou. Brzy pochopil, že je u nás vítaný. Dostal pokaždé velkou porci šťavnaté kokosové dužiny, a tak se u nás časem zabydlel a naučil se pár vět. „Robinsone, Robinsone, tys tomu dal,“ křičel na mě, když jsem se třeba udeřil kladívkem do prstu. Křičel, poletoval mi nad hlavou a já byl šťastný za lidský hlas, třebaže pocházel z ptačího zobáku.

V roce patnáctém mě ze šití nového kožešinového pláště vyrušil podivný křik. Popadl jsem pušku a vydal se zjistit, kdo je jeho původcem. Srdce mi spadlo do kalhot, když jsem ze své pozorovatelnosti viděl početnou skupinu kanibalů, kterak křepčí kolem ohňové vatry a dvou zajatců.

